

Te andis metsast läbbi, ja seal putus ühhe tanno laulo heäl selle nago raskestes koor, matud mehhe kõrwasse. Kui liggi sanud, tundis temma sedda innimest ärra, kelle suust se rõmus tanno heäl olli taewa pole tousnud. Olli üks neist keige waesemast wabbatrahwast seal küllas, Tomas nimmi. Tulli ni lahke ning rõõmsa näoga herra wasto, kui olleks keige surema armoga praego Jummalast õnnistud sanud. „No nüüd Tomas“ hüdis moisa wannem, „mis suur õn on sinul juhtund?“ Jah, aus herra, wastas mees. Nenda on minule ei mitte tanna üksnes, waid monned head aastat enne jubba tõeste sündinud. — Need sannad pannid herrat weel ennam immetellema. Kūsiss sepärrast ueste mehhe kääst, mis se siis piddi ollema? Tomale olli sest kūsittellemisest julgust sanud, et nüüd hakkas laia juttu herraga aiama. „Tõeste, aus herra, sest heast, misaa helde Jummal mind õnnistanud, sünniks küll

paljo rāfida, kui tahhaksite agga minno laiat lorrinat kannalikkult kuulda // Nägi peäle, ütles herra. Siis Tomas hakkas nenda: „Māte seal al minno hurtsiko, mis ehk weel ärratunnete, olgo küll et se suur illus pu, mis enne ukse ees, ei olle ennam seält nāhha. Hurtsik isse seisab praego alles terwelt, Jummal olgo tannatud. Agga oh kui üsna liggi olli se äppardus, mis sedda meie peawarjo olleks ühhejonega tuhha hunnikuks muunud! Wāskoldminne panni sedda puud ukse ees üsna põllema, ja tuul aias seddemid puhhas metsa, nago olleks sest üllemist wallitsejast tulele kāstud sanud, minno pistokest warra kahjo eest hoida. — Nüüd hurtsik olli minno melest kui ueste minnule kinkitud, ja sedda armo hoidiat tannasin omma armsa ommadega süddamelikkult. Kui nüüd, pärast sedda rasket mürristamist, üks mõnnus rohke soe wihmoke sündis, mis ühhe pitka poutse aia järrelle keik wilja taimed jahhu-